

**PUHE PRESNJAN KAUPUNGINOSAN
PUOLUEJAOTTOMASSA TYÖLÄISTEN
JA PUNA-ARMEIJALAISTEN KONFERENSSISSA
TAMMIKUUN 24 pnä 1920**

SANOMALEHTISELOSTUS

Punaisen Armeijan viime voittojen johdosta ulkopoliittinen asemamme on suuresti muuttunut, ja on etsittävä uusia teitä kansainvälisten tehtäviemme ratkaisemiseksi.

Heti kun Neuvostovalta syntyi, kaikki kansainvälisen pääoman voimat ryntäsivät sen kimppuun, ja nuo voimat olivat paljon suurempia kuin Neuvostovallan voimat, ja sen vuoksi horjuvaiset ihmiset saattoivat epäillä Neuvostovallan voitonmahdollisuuksia. Mutta Neuvostovalta voitti sittenkin. Ja kannattaa syventyä tarkastelemaan sitä, millä tavoin Neuvostovalta voitti, jotta voitaisiin ymmärtää, mitä on tehtävä voittojen saavuttamiseksi tulevaisuudessakin.

Toveri Lenin huomautti siitä, kuinka suuri on pääoman voimista saavutettu voitto, kuinka musertava on Koltshakin tappio, mikä on pakottanut liittoutuneet lopettamaan saarron ja luopumaan Venäjän kuristamiseen tähtäävästä suunnitelmasta.

Tämä paljon voimakkaammasta vihollisesta saamamme voitto osoittaa, että oikeassa olivat bolshevikit eivätkä ne, jotka väittivät meidän ryhtyvän toivottomaan yritykseen noustessamme koko maailman porvaristoa vastaan. Vaikka saarron lopettaminen helpottaakin jonkin verran asemaamme, on luultavaa, että Lännen porvaristo yrittää kuitenkin vielä taistella meitä vastaan. Se yllyttää jo nyt, vaikka onkin lopettanut saarron, Puolan valkokaartilaisjoukkoja kimppuumme, sen vuoksi on vielä kerran oltava varuillaan, valmistauduttava uusien hyökkäyksen varalta ja käytettävä hyväksi kaksivuotisesta taistelusta saatuja opetuksia, käytettävä hyväksi niitä keinoja, joiden avulla olemme voittaneet tähän saakka.

Menshevikit ovat useasti väittäneet: Lännän proletaarit eivät tue meitä, he jättävät meidät nujerrettaviksi, he antoivat nujertaa Unkarin. Se kuulostaa kyllä todelta. Mutta miksi sitten Ententen joukot poistuivat Pohjoisesta ja Odessasta? Siksi, että Ententen sotilaat, jotka itsekin ovat työläisiä, kieltäytyvät sotimasta meitä vastaan sitä päättäväisemmin, mitä kauemmas ne etenevät Neuvosto-Venäjälle. Yksi voittomme syistä on siis se, että meitä vastaan voidaan sotia vain suurella voimalla, mutta suuri armeija voidaan koota vain työläisistä ja talonpojista, kun taas Lännän työläiset eivät halua sotia meitä vastaan. Me emme siis ole voittaneet siksi, että olisimme voimakkaampia, vaan siksi, että ententemaiden työtätekevät osoittautuivat olevan lähempänä meitä kuin omaa hallitustaan.

Toinen voiton syy on „neljäntoista valtion sotaretken” epäonnistuminen. Tämä merkitsee, että pienet valtiot eivät voi liittyä yhteen taistellakseen bolshevikkeja vastaan, koska ne pelkäävät, että niiden ja samalla denikiniläisten voittaessa muodostuisi jälleen Venäjän imperiumi, joka ei taaskaan antaisi mitään elämänmahdollisuuksia pienille kansoille. Niinpä solmimme rauhan Eestin kanssa, mikä merkitsee meille jo tosiasiallista saarron murtamista siinäkin tapauksessa, että saarron muodollinen lopettaminen on vain pelkkää petosta.

Suuret ententevallat eivät voi liittyä yhteen taistellakseen Neuvostovaltaa vastaan, koska niiden kesken on liian suurta kaunaa. Saksa hautoo kosta Ranskalle Versailles'in rosvomaisen rauhan takia, Ranska usuttaa Puolaa kimpuumme, ja Englanti antaa Eestille luvan solmia rauhan, kunhan vain Eesti käy kauppaa Englannin kanssa. Japani, jolla on Siperiassa voimakkaampi armeija kuin meillä, ei voi taistella meitä vastaan, sillä se pelkää hyökkäystä Amerikan taholta, jonka kanssa Japani on vihamielisissä suhteissa Kiinaa koskevien imperialististen siirtomaaintressien tähden. Voittomme toinen syy on siis se, että työläiset ovat solidaarisia, mutta porvarit, koska he ovat porvareita, eivät voi olla riitelemättä eivätkä sotimatta keskenään saadakseen ylimääräisiä liikevoittoja.

Niinpä siis olemme selviytyneet voittajina kansalaissodan kahdesta ensimmäisestä vuodesta, jotka olivat kaikkein vaikeimpia vuosia, koska imperialistinen sota oli saattanut taloutemme rappiolle, ja meidät oli eristetty vilja- sekä

kivihiilialueista. Mutta nyt meillä on viljaa sekä polttoaineita yllin kyllin. Siperiassa on pelkästään luovutusvelvollisuuden nojalla saatu viljaa 21 miljoonaa puutaa. Tosin emme voi kuljettaa sitä sieltä heti paikalla, mutta onhan kulkulaitos rappiolla kaikkialla Euroopassa, ja meillä valkokaartilaiset saattoivat sen tahallisesti rappiutilaan. He räjäyttivät kaikki Dneprin yli johtavat sillat Kievin siltaa lukuunottamatta, ja sillä on selitettävissä yhtä hyvin sotaoperaatioiden pitkittyminen kuin viljan-kuljetusten viivästymisenkin. Meillä on vuoriöljyä Gurjevissa, me tuomme sitä sieltä, kun Kaspien meren rannikko vapautuu jäistä. Me otamme kaiken tämän huomioon ja valmistaudumme öljynkuljetuksiin. Me muodostamme liikennelaitoksen jälleenrakentamista varten työarmeijoita, joista yksi on jo ryhtynyt rakentamaan Aleksandrov-Gai—Gurjevin rautatietä öljynkuljetuksia varten. Me emme voi kotiuttaa armeijaa, koska meillä on vielä sellaisia vihollisia kuin Puola. Myös liikennelaitoksen rappiotila haittaa kotiuttamista. Sen vuoksi käytämme armeijaa liikennelaitoksen kunnostustöissä.

Valkokaartilaiset kirjoittavat kaikissa lehtisissään, että bolshevikit harjoittavat hyvin agitaatiota eivätkä sääli rahaa agitaatiotyöhön. Mutta onhan kansa kuullut kaikenlaista agitaatiota — sekä valkokaartilais- että perustavan kokouksen agitaatiota. On naurettavaa luulla kansan lähteneen seuraamaan bolshevikkeja sen vuoksi, että nämä ovat olleet taitavampia agitoimaan. Ei, asian ydin on siinä, että bolshevikkien agitaatio on ollut totuudenmukaista.

Denikinin ja Koltshakin toimenpiteet muodostuivat jo sinänsä agitaatioksi heitä vastaan, agitaatioksi Neuvostovallan puolesta. Sen vuoksi me voitimmekin. Me kukistimme tsaarin helposti muutamassa tunnissa. Tilanherrat ja kapitalistit me kukistimme muutamassa viikossa. Mutta se oli vain puolet työstä. Pitää oppia työskentelemään uudella tavalla. Entiseen aikaan työn organisoivat riistäjät, entiseen aikaan työtä yhteenliittävänä voimana oli nälkä, mutta nyt työtä yhteenliittäväksi voimaksi tulee muodostua työläisten ja talonpoikien tietoisuuden siitä, että työtä pitää tehdä selviytyäksemme vaikeasta tilanteesta.

Mutta kaikki eivät ole vielä tajunneet tätä. Ja me aloitamme uuden verettömän taistelun tämän tietoisuuden juurruttamiseksi. Kaikki aikaisemmat vallankumoukset ovat

päättäneet pienen kapitalisti- ja riistäjäryhmän eduksi. Näin tapahtui siksi, että kapinaan nousseilta työtätekevilta puuttui solidaarisuuden tuntoa. Jokainen ajatteli vain itseään, kaikki taistelivat toisiaan vastaan, ja pinnalle nousivat huijarit sekä keinottelijat.

Meillä on esimerkiksi talonpoika, jolla on viljaa, ja vierellä on nälkäinen, talonpoika myy mieluummin viljan nälkäiselle tuhannesta ruplasta kuin antaa tuon viljan lainaksi työväenvallalle. Täällä eräät jopa sanovat: „Oikein!” Samoin myös Denikin ja Koltshak kokeilivat vapaata kauppaa, mutta parhaat, tietoiset työläiset ja talonpojat näkivät käytännössä, mitä sellainen on, ja käänsivät selkänsä heille.

Ennen sanottiin: „Jokainen huolehtii itsestään, jumala kaikista”, ja kuinka paljon murhetta siitä onkaan aiheutunut.

Me sanomme: „Jokainen huolehtikoon kaikista, kyllä me tulemme jotenkin toimeen jumalattakin”. Me ponnistelemme veljellisen liiton aikaansaamiseksi työläisten ja niiden talonpoikien välille, jotka antavat viljaa lainaksi valtiolle — lainaksi sen tähden, koska toistaiseksi emme voi antaa mitään vastikkeeksi, eivätkä värilliset paperilappuset ole rahaa. Tähän saakka olemme joutuneet taistelemaan vain estääksemme vihollista kuristamasta meitä, mutta nyt kun meitä paljon voimakkaampi vihollinen on lyöty, kätemme ovat vapaat ja meidän täytyy ryhtyä rakentamaan uutta elämää ja kunnostaa ennen muuta kulkulaitos.

Meillä on etelässä Punaisen Armeijan valloittamia korjaamoja seuduilla, missä viljaa on saatavana lähellä, siksi pankkaamme nuo korjaamot toimimaan täydellä teholla, kolmessa vuorossa, eikä niin kuin nälkäiset ihmiset työskentelevät.

Meidän on suunnattava kulkulaitoksen kunnostamiseen kommunistisen agitaatiotyömme koko voima, jonka avulla voitimme ulkoisen vihollisen.

Meillä harjoitettiin joskus ennen „loistavaa” ulkomaankauppaa, vietiin 700 miljoonaa puutaa viljaa. Siitä saivat voittoja venäläiset ja ulkomaalaiset miljonäärit, mutta Venäjän työläiset ja talonpojat näkivät nälkää. Nyt meidän on saatava kaikki vakuuttumaan siitä, että ainoa pelastus on: „kaikki huolehtikoot kaikista!” Meidän täytyy hinnalla millä hyvänsä tehdä loppu vapaakaupasta ja

keinottelusta, jotka turvaavat leivän vain pikkuryhmälle ja jättävät muut nälkäisiksi. Meidän täytyy saada talonpojat vakuuttumaan — ja he uskovat meitä, koska Denikin on jo näyttänyt heille keinotteluvapauden „ihanuuden” — he ymmärtävät, että ainoana pelastuksena on viljan antaminen lainaksi työläisille ja kotiteollisuudenharjoittajille, ja nämä maksavat tuon lainan kankailla ja tavaroilla eikä värillisillä paperilappusilla.

Me olemme aloittaneet suursodan, joka ei lopu kohta: se on työarmeijain veretöntä taistelua nälkää, vilua ja pilkkukuumetta vastaan, valistuneen, valoisan, kylläisen ja terveeseen Venäjän puolesta, mutta me päätämme tämän sodan yhtä ratkaisevaan voittoon kuin olemme päättäneet taistelun valkokaartilaisiakin vastaan.

Eestin rauhan ehtoja koskevaan kysymykseen toveri Lenin vastasi, että me olemme tehneet paljon myönnytyksiä, joista tärkein on kiistanalaisen, väestökokoomukseltaan sekalaisen, sekä venäläisten että eestiläisten asuttaman alueen luovutus. Mutta me emme halua vuodattaa työläisten ja puna-armeijalaisten verta jonkin maakaistaleen takia, sitäkin suuremmalla syyllä, ettei tätä luovutusta tehdä ikiajoiksi: Eesti elää parhaillaan kerenskiläiskautta, työläiset alkavat päästä perille perustavan kokouksen kannalla olevien johtajiensa kataluudesta — nämä johtajat ovat ryöstäneet ammattiliitot ja murhanneet kaksikymmentä kommunistia — pian työläiset kukistavat sellaisen vallan ja perustavat Neuvosto-Eestin, joka solmii meidän kanssamme uuden rauhansopimuksen.

„Pravda” № 18,
tammikuun 28 pnä 1920

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan